



HARLEQUIN®

006  
APRILL

n o k t u r n

The background of the cover features a close-up of a man's face with a beard, looking downwards. Behind him, a castle is visible against a sunset sky. The scene is overlaid with intricate, dark, swirling patterns.

P.C. CAST

**AJARATSURID:**

**KÄTTEMAKSJA**

P.C. Cast  
Time Raiders: The Avenger  
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart  
Korrektor Inna Viires

© 2009 by P.C. Cast, Lindsay McKenna and Merline Lovelace  
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B04221211  
ISBN 978-9949-25-030-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee) ja  
e-raamatud [www.ebooks.ee](http://www.ebooks.ee)

## *Kallis lugeja!*

Mulle oli suureks auks võimalus kirjutada üks romaan sarjast, mille algatasid ja kirjutasid naised, kes on relvajõududes oma kodumaad teeninud. AJARATSURID on rikas mängumaailm ja mul oli lõbus tuua sellesse liivakasti oma endine tegevteenistuse *alter ego*.

Seda ajaloo perioodi armastan ma eriti. Boudica ja ta hämmastav lugu on mulle aastaid huvi pakkunud. Mulle meeldis, et ta oli tugev kõrvaltegelane, ja ma loodan, et andsin ta ajaloolise vaimu oma kujutluspildis õigesti edasi.

Ja lõpetuseks, et teiega läbinisti aus olla, pean tunnistama, et pärast nii paljusid noorsooromaane oli mulle meeldivaks vahelduseks kirjutada jälle üks hõõgukuum seksikas üleloomulik armulugu!

Loodan, et naudite koos Alexiga minekut muistsesse Britanniasse. Soovin teile rõõmsat lugemist ja ülimat õnnistust.

P.C. Cast

*See raamat on pühendatud USAF-i koosseisulistele  
naistele koos naeratuse ja pooleldi allumatu irvega.  
Nautige!*

## Üks

Surnud naine ohkas. Ta hääl kõlas igatsevalt ja väga nostalgiliselt. „Siin on nii kena, kas pole? Kogu selles taeva-laotuses on midagi nii rahulikku.”

„Sa oled surnud, Andred. Kas sinu jaoks pole siis kõik rahulik?” ütles Alex, kergitades kulmu poolenisti läbi-paistva naise poole, kes ta kõrval madala puust tara vastu nõjatus.

„Ära võta seda nii sõna-sõnalt. Olen päris kindel, et sa tead väga hästi, et ainult sellepärast, et mõni surnud on, ei pea ta veel rahu saama.” Vaim vaikis ja heitis Alexile poolviltuse teadjapilgu. „Sinu kartus siit lahkuda pole mõistuspärane.”

Alex kortsutas kulmu. Kaks asja, mis olid teda vaimude juures kõige rohkem üllatanud, sestpeale kui ta neid kuueaastaseks saades nägema hakkas, oli see, et nad olid nii kuradi uudishimulikud, mis tegi neist üliinnukad keelepeksjad, ning et nad nii kuradi vabalt oma nõuan-deid jagasid. Nagu oleks suremine teinud neist saatejuhi mingis jutusaates.

„Kuule, ma ei karda siit lahkuda. See lihtsalt ei meeldiks mulle. Isegi sina ütled, et siin on väga rahulik, ja mina armastan Oklahoma kõrge rohuga preeriat. Rääkimata sellest, et mul on siin töö... miks ma peaksin tahtma lahkuda?”

„Seal on suur vahe, kas armastad mõnda kohta nii väga, et otsustad sinna jääda, või jääd kuskile sellepärast, et kardad väga sealt lahkuda.”

„Ma ütlesin, et *ei karda* lahkuda! Ma käisin Flagstaffis. Olin ära tervelt kolm päeva.”

„Ja vihkasid sellest iga sekundit.”

„Ei vihanud. Mulle meeldis Tessaga koos olla.”  
*Ja ma muretsesin ta pärast hirmsasti.* Alex pani silmad hetkeks kinni ning nägi silmalaugude pimeduses pilti suitsust ja leekidest ning tundis taas kirbet vingu, mida levitasid uskumatus kuumuses kärssavad arvutid. Professor Carswell oli kinnitanud, et Tessaga on kõik hästi, kuid pärast kohutavat õnnetust, mille pealtnäijaks Alex oli olnud, ei teadnud ta, kas see võiks tõsi olla. *Aga igatahes ei ole see ühe kuradima uudishimuliku vaimu asi.*

„Sa pole pärast oma tagasitulekut enam kordagi pree-riast lahkunud. Isegi oma ostunimekirja andsid Samile kaasa. Alexandra, kui oled jõudnud juba selleni, et lased palgalisel rantšotöölisel endale tampoone osta, siis ütleksin, et hakkad erakuks muutuma.”

„Ja sa ise? Miks sina ikka veel siin oled? Halloo! Kas mitte pada ei sõima praegu katelt? Kuidas saad *sina* noomida *mind* selle eest, et kardan lahkuda?” Alex heitis tähendusriikka pilgu naise vanaaegse väljanägemisega rõivastusele, mille moodustasid vaid erksavärviline linane tuunika ja sääрте ümber nõõritud paeltega nahksandaalid. „Mis nimi see Andred on? Kui kaua aega tagasi sa üldse surid?”

„Andred on väga vana nimi ja ma olen siin viibinud väga pikka aega.”

„Ja mul on tunne, et sa oleksid pidanud juba mõni aeg tagasi edasi minema.”

Noore naise vaim kehtas õlgu. „Ma lähengi. Mul pole kiiret.”

„Noh, sama lugu mis minulgi. Mul pole kah lahkumisega kiiret,” ütles Alex endaga rahul olles.

Vaim pööras näo tema poole ja ta ilme oli kurb. „Meie vahel on tohutu vahe, Alex. Nagu sa mulle tihti meelde tuletad, ei ole mina elus. Seal väljas pole minu jaoks midagi. Aga sina oled elus. Maailm on sinu jaoks olemas, ainult et sa ei taha elada ja peidad ennast sellepärast siin.”

Alexi kõht tõmbus krampi. „Sul pole aimugi, kuidas see tundub. Teid, vaime, on tohutult palju. Tessa juures Flagstaffis olid igal pool vaimud! Ma ei saanud magada. Ma ei suutnud mõelda. Siin pole see asi nii hull.”

Vaim raputas pead. „Asi pole selles, kus sa oled, Alex. Asi on sinus.”

„See on täielik jama!”

„Sa pole alati ennast siin peitnud. Varem olid sa osa maailmast. Mis juhtus?”

„Ma olen praegugi osa maailmast! Ma elan ja töötan preerias. Ma olen botaanik. Ma korraldan siin ekskursionoone. Ma suhtlen kogu aeg inimestega. *Elavate* inimestega. Ja tänaseks olen ma vaimudega rääkimise lõpetanud.” Alex ronis üle aia, marssis rohkem sõnagi ütlemata tööliste barakki ja suundus otsejoones väikesesse ruumi, mida koduks nimetas, hoides end tagasi, et ust selja taga mitte pauguga kinni virutada.

„Kuradi kõiketeadjad vaimud! Jumaluke, nad on nii uskumatult tüütud,” pomises Alex endale nina alla, astudes elegantse veinijahutaja juurde, mis oli täis ta punaseid ja valgeid lemmikveine. Ta kaalus hetke ning otsustas siis

prassida ja avada uue pudeli talle praegusel hetkel kõige rohkem maitsvat punast veini „Vangistatu”, ignoreerides sildile kirjutatud nime ironiat. „Ma elan!” ütles ta veini avades. „Ma olen lihtsalt otsustanud elada sellises kohas, mis mind peast segi ei aja.” Seni, kuni vein hingas, kiskus Alex teksad jalast ja T-särgi seljast, asendades need mugavate siidist pidžaamapükste ja sinna juurde sobiva topiga. Ta tabas vilksamisi oma välgatuse riidekapi külge riputatud peeglis ja peatus hetkeks, et oma metsikuid juukseid siluda. Mõnikord tundus, et ta meeleolud kanduvad üle ka juuksejuurtele, sest üheksal korral kümnest, kui ta vihastas, tõusis ta heledate maasikablondide juuste pahmakas turri nagu lõvilakk.

„Peaks selle värgi maha löikama,” ütles Alex oma peegelpildile, ise teades, et see jääb vaid ähvarduseks. Küllap löikab ta need ära siis, kui on juba päris vana, mitte vaevalt kolmekümneviiene. Pagan, võib-olla ei löika siis kah! Oleks nii lahe, kui teda hüütaks „see hull vanamutt, kellel on juuksesasi tagumikuni”. Vähemalt annaks see vaimudele midagi põnevat, mille üle keelt peksta. „Vala endale lihtsalt klaas veini ja hoia kääridest eemale,” ütles ta oma peegelpildile.

Alex tõmbas voodisse kerra, klaas punast veini kõrval lauakesel ja käes paks raamat, Diana Gabaldoni „Välismaalane”, mida ta viimase kümne aasta jooksul juba kolmandat korda üle luges, ning siis hakkas ta mobiil helisema. Ärritatult heitis ta pilgu numbrile, ise kindel, et see on ta ema, kes teeb kord kuus oma kohustusliku kõne, mida Alex võiks ignoreerida. Kuid numbrinäidu all helistaja nime nähes kargas ta istuli ja vajutas vastamise klahvile.



„Tessa! Kas kõik on korras?”

„Alex, nii hea on su häält kuulda! Sa ei usu, kui palju mul on rääkida. Oh sa poiss, kus oli alles pöörane retk.”

„Kas kõik on korras?” kordas Alex. „Just siis, kui sa kadusid, algas see tulekahju ja...”

„Hei, mitte turvamata liinil,” ütles Tessa ruttu. „Ja minuga on kõik korras. Täita korras.” Alex arvas kusagil taustal kuulvat sügavat mehehäält ja Tessa hakkas itsitama. „Nojah, võib-olla isegi veel parem kui korras.” Siis ta hääl tõsines ja ta lisas: „Oh, sa peaksid teadma, et koos meiega on siin ka...”

„Tessa, meil on tarvis rääkida.” Nüüd oli Alexi kord Tessat katkestada. „Sa ehmatasid mu poolsurnuks. Olin täitsa kindel, et sa surma said. Ja see neetud professor ei võinud mulle raasugi informatsiooni anda, rääkimata siis veel kuradima kindralist. Issake, mul on nii hea meel, et ma ei pea enam neid sõjaväelaste jaburusi kuulama.” Ta norsatas. „Ja ise mingit jura ajama. Igatahes on meil tarvis rääkida. Tahan üksikasju kuulda.”

„Noh, seersant, meil oleks hea meel sinuga kõiki üksikasju jagada. Tulsast Phoenixisse tuleb homme üks vahemaandumisteta lend. Lennujaamas ootab auto, mis su Flagstaffi toob.”

Liinil valitses täielik vaikus, kui Alex oma tundeid kõigest väest vaos hoidis.

„Nagu ma sulle öelda püüdsin, Alex, on kindral Ashton koos meiega konverentskõnel,” teatas Tessa.

„Kui armas,” lausus Alex kuivalt. „Tere, kindral.”

„Seersant Patton,” ütles kindral.

„Kuulge, kindral, ma olen teile juba öelnud, et juba peaaegu viis aastat pole ma enam seersant ega kavatsegi jälle selleks hakata. Öelge mulle lihtsalt Alex.”

„Kuidas soovid, Alex. Su pilet on tähtajatu. See ootab sind Tulsa rahvusvahelises lennujaamas.”

„Ma ei tule. Mitte homme. Mitte ülehomme. Mitte kunagi. Ma *ei ole* huvitatud ühinemisest teie...” Alex jäi kõhklema. Ta oli tahtnud projekti Anasazi nimetada veidriks ja vördjate pundiks. Kuid Tessa oli endiselt liinil ning, hoolimata Alexi meelitamisest sellesse vihastavasse konverentskõnesse, endiselt ta sõber – kuigi ka tema oli päris kindlasti üleloomulike võimetega vördjas. Pärast sügavat hingetõmmet piirdus Alex sõnaga „...teie meeskonnaga.”

„Me vajame sind, Alex.” Seekord oli see Tessa, kes kõneles kurtidele kõrvadele. „See on tähtis.”

„Samamoodi kui põhjus, miks ma pole huvitatud. Tegelikult on samamoodi tähtsad *mitu* põhjust, miks ma pole huvitatud, ja sa tead seda, Tessa. Kuule, mul on hea meel, et sa oled endiselt ühes tükis, ja mul on hea meel, et sa helistasid, isegi kui meiega koos on liinil veel keegi. Aga mina pole õige tüdruk selle töö jaoks. Jätsin selle elu tükk aega tagasi selja taha ega tule kunagi tagasi. Kui tahad mulle preeriasse külla tulla, oled igal ajal teretulnud, *Tessa*.” Ta rõhutas sõbra nime, et poleks mingit võimalust valesti mõista, keda Alex nii otse kutsub. „Aga ma ei tule tagasi ei Flagstaffi ega sõjaväkke. Head aega, Tessa.” Alex vajutas kõne lõpetamise nuppu.